

Tenim dret a defensar les nostres dos identitats

Les Terres de l'Ebre som terres de cruïlla, terra de migracions i transhumàncies, situades al tram final del riu Ebre, que és el segon riu més llarg de la península. Un riu que uneix un bon grup de comunitats autònomes i també les seves gent.

Alguns dels ramaders de brau de les Terres de l'Ebre estem a dins d'un grapat de projectes de cooperació amb el sud-oest europeu: de cultures taurines en ecosistemes de riu al Mediterrani, en la defensa de la vaca brava de la vall de l'Ebre a l'Aragó, o aquí, amb els criadors de brau de Terres de l'Ebre per posar en valor la cria en extensiu, per exemple, o per a gestionar adequadament sotabosc i així evitar el risc d'incendis.

D'entre aquests projectes de cooperació, els que es dediquen exclusivament al bou defensen que qualsevol activitat econòmica al voltant del brau no només s'ha de mantenir sinó que s'ha de potenciar, ja que dona viabilitat a explotacions de cria en extensiu que aporten biodiversitat, creen riquesa i fixen població en zones rurals i deshabitades. Així, per exemple, França defensa la corrida tradicional espanyola i

la Cursa Camarguesa, i Catalunya, els Correbous; aquests dos últims, espectacles no cruentos.

La festa dels bous és una festa ancestral i plena de valors humanistes basats en la lluita cos a cos amb la bèstia i és, de fet, una festa ben arrelada i inclusiva, que cohesiona i vertebrava societats.

Per altra banda, i als antípodes de tot aquest corrent de reivindicació del món del brau en ple segle XXI, tenim el moviment animalista lluitant a capa i espasa contra la injustícia de la superioritat de la raça humana, cridant als quatre vents que la tortura no és cultura i que tenen un projecte vital que és acabar amb el patiment animal al món, més o menys com quan li preguntaven a una Miss Univers als anys noranta quin era el seu desig i deia "acabar amb la fam al món".

Però què passa quan alguns adeptes al moviment, als quals han donat ales l'administració i els mitjans de comunicació, comencen a denunciar les canyes de pescar com a "armes de destrucció massiva" o a entrar a granges de conills i vaques per salvar-los, o, fins i tot, es manifesten i fan *escra-*

Paco Palmer Margalef
Associació de Criadors de Brau
de les Terres de l'Ebre

che davant de la Casa del Jamón a Madrid?

Passa que t'adones de per què aquesta gent no té representació parlamentària a Europa. T'adones que la seva reivindicació potser no és tan coherent i que la seva lògica potser no és tan lògica o potser és massa lògica en un món de grisos.

Entens que, tot i que hi ha gent coherent dintre del moviment animalista, persones realment encantadores amb un cor immens i ganes de fer el bé, un moviment d'odi envers les persones en el qual una minoria vol acabar amb els drets i les llibertats d'altres minories no pot tenir veu ni decidir; i menys quan afecta els interessos econòmics de famílies.

La percepció és que estan perdent credibilitat, ja que la seva lògica incontestable, la que es veu amb el dret i l'obligació moral d'acabar amb la festa dels bous a Catalunya, perd la raó quan ataca un altre gremi.

L'endemà de l'accident de Vidreres va

haver-hi un altre accident igual de desgraciat, o inclús molt pitjor, segons a qui preguntes. I és que els animalistes han dit que és molt pitjor aquest, ja que els que eren a la plaça de Vidreres eren aficionats al bou que hi van anar per voluntat pròpia, que ja els esta bé per anar a veure tal atrocitat.

L'accident en qüestió el va tenir un camió de porcs per la carretera, ves a saber si devien anar a la ciutat animalista d'Olot a morir a l'escorxadors. El cas és que els porcs estaven allí segrestats i contra la seva voluntat i qui sap, potser sí que tenen raó els animalistes que aquest és pitjor que l'altre.

No crec que a ningú li passi pel cap, però, prohibir les granges de porcs. Granges de cria intensiva que es compten per milers a Catalunya i que, de no gestionar-se bé, contaminen els aqüífers de la nostra terra. Els aficionats al bou portem aguantant 30 anys de despropòsits a Catalunya envers la nostra festa, per culpa de les banderes; perquè l'afició és això, afició, com qualsevol bon aficionat al futbol entén. El que no podem tolerar com a societat és un atac directe a les nostres llibertats.

Les Terres de l'Ebre som l'únic lloc de tota Catalunya on ha arrasat ERC; i és així per l'1 d'octubre, perquè aquí defensem lo nostre i perquè no ens agrada que ens retallin les llibertats. Com volem que reaccionem si ens toquen els ous, els bous o el que sigui que esteu intentant tocar amb tanta finor, pulcritud i hipocresia?

Per què creieu que quan escric *namos* el corrector de català em posa error? Aquí a les Terres de l'Ebre som tan catalans com ebrencs. Quantes vegades haurem escoltat a casa tot allò que "tenim més en comú amb l'Aragó i Terol que amb la resta de Catalunya", allò que "som la quinta província", que "del coll de Balaguer cap amunt és un altre país"? És per això que natros tenim tot el dret a defensar d'igual forma les dos identitats.

Potser atacant la festa com ho feu ens esteu empenyent sense saber-ho a plantejar-nos la possibilitat de fer un referèndum per veure a quina banda de l'antiga Corona volem estar, si volem formar part d'Aragó o de Catalunya. Si volem ser l'única sortida al mar de l'Aragó o l'últim *mono* de la costa catalana com fins ara.